

Sygn. akt IV Ka 288/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2017 r.

sprawy **E. F.**

syna I. i A. z domu B.

urodzonego (...) w Ż.

oskarżonego z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 13 lutego 2017 r. sygnatura akt II K 468/16

I. zmienia zaskarżony wyrok przyjmując, iż karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności będącą podstawą recydywy z art. 64 § 1 kk to jest orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 13 lutego 2014 roku sygn. akt II K 483/14 oskarżony odbywał do dnia 20 września 2015 roku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. J. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 468 / 17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 13 lutego 2017r. sygn. akt II K 468 /16:

I. Oskarżonego E. F. uznał za winnego popełnienia tego, że w okresie od listopada 2015 roku do 4 lipca 2016 roku w M., znęcał się fizycznie i psychicznie nad matką A. K. w ten sposób, że wywoływał awantury domowe, wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia, szarpał i popychał, niszczył mienie oraz wyganiał z

domu, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie pięciu lat po odbyciu od 8 listopada do 11 grudnia 2013 roku oraz od 25 czerwca 2014 roku do 20 września 2014 roku kary jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 13 lutego 2014 roku sygn. akt II K 483/13 za przestępstwo z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, zaś dopuszczając się tego czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk i za to na podstawie art. 207 § 1 kk wymierzył mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 41a § 1 kk orzekł wobec oskarżonego E. F. zakaz zbliżania się do A. K. na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 10 (dziesięciu) lat, oraz nakazał oskarżonemu E. F. opuszczenie lokalu mieszkalnego zamieszkiwanego wraz z A. K. na okres 10 (dziesięciu) lat;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w pkt I kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu E. F. okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 5 lipca 2016 roku, godzina 13:10;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. J. kwotę 2 095,92 zł (dwa tysiące dziewięćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony, udzielonej oskarżonemu z urzędu;

V. zwolnił oskarżonego E. F. od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając wszelkie poniesione tymczasowo wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący zaskarżył wyrok w pkt I,II i III na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 kpk w zw. z art. 427 § 2 kpk, zarzucił:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, które miało wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, przejawiające się w odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego E. F., a które w konsekwencji doprowadziło do:

2) błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na jego treść, przejawiających się w uznaniu, że oskarżony znęcał się fizycznie i psychicznie nad matką A. K. w okresie od listopada 2015 r. do dnia 04 lipca 2016 r., w sytuacji gdy materiał dowodowy nie daje podstaw do stwierdzenia sprawstwa i winy oskarżonego.

a ewentualnie, gdyby tut. Sąd nie podzielił ww. stanowiska

3) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego, tj. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy w okolicznościach sprawy, przy uwzględnieniu dyrektyw wymiaru kary, zasadne byłoby wymierzenie kary w znacznie niższym wymiarze,

Na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu;

a ewentualnie o:

- zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez orzeczenie kary w wymiarze niższym, niż uczynił to sąd merita oraz o zasądzenie na rzecz obrońcy oskarżonego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym w wysokości według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest całkowicie bezzasadna, niemniej jej wniesienie doprowadziło do redakcyjnej korekty opisu czynu przypisanego w zakresie recydywy z art. 64 § 1 kk.

Uznanie sprawstwa i zawinienia oskarżonego E. F. w przypisanym mu zakresie występku psychicznego i fizycznego znęcania nad matką, kwalifikowanego z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk zostało poprzedzone prawidłowo przeprowadzonym postępowaniem dowodowym, którego wyniki nie mogą zostać skutecznie zakwestionowane.

Apelujący bezpodstawnie oczekuje zmiany zaskarżonego wyroku na uniewinniający, względnie złagodzenia orzeczonej kary. Kontrola odwoławcza wyroku nie potwierdziła zasadności żadnego z stawianych w apelacji zarzutów. Wszak wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznaje się do winy, stanowią dowód osamotniony i niczym nie poparty, zatem zarzut 1) apelacji naruszenia przepisów prawa procesowego art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk przez odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego okazał się chybiony. Apelujący najwyraźniej nie dostrzega, że ani jeden z pozostałych przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym bardzo liczne zeznania świadków, nie przedstawia pozytywnie zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonej, 86 - letniej A. K.. Ogólnikowo polemizując z sądową oceną dowodów apelujący nie kwestionuje przyznania waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej, w tym nie zarzuca im kłamliwości czy tendencyjności. Co nadto istotne, oskarżony na rozprawie skomentował zeznania pokrzywdzonej słowami cyt. „słyszałem co mówi pokrzywdzona, mówi prawdę” k. 265 akt, zatem przyznał podawane przez nią fakty.

Skoro do aktów znęcania nad pokrzywdzoną dochodziło w mieszkaniu, bez obecności osób trzecich, zatem oczywistym pozostaje, że nie ujawniono w sprawie świadków naocznych. Sytuacja taka nie oznacza automatycznie, że na wiarę nie zasługują zeznania świadków pośrednich, wymienionych w apelacji K. D. i T. B., które z racji obowiązków służbowych miały bliski kontakt z oskarżonym i pokrzywdzoną. Na uwagę zasługuje tu spójność zeznań tych świadków z relacją pokrzywdzonej co do wyzwisk, gróźb i stosowania przemocy fizycznej, która dowodzi konsekwencji pokrzywdzonej w relacjonowaniu przestępnych zachowań oskarżonego. Nadto świadek T. B. zaakcentowała, że podczas procedury „niebieskiej karty” oskarżony przyznawał stosowanie wobec pokrzywdzonej wyzwisk

(k. 337v). Apelujący nie wskazał żadnego argumentu, podważającego miarodajność relacji tych świadków. Natomiast zeznania świadka M. G. to relacja bezpośrednia, bowiem z racji bliskiego sąsiedztwa mieszkań w tym samym budynku świadek wielokrotnie słyszał odgłosy wywoływanych przez oskarżonego awantur, podobnie jak i inni sąsiedzi, świadkowie D. S. i P. B..

Nie znajduje także uznania kolejny zarzut 3) - rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk. Tu apelujący nie przedstawił argumentów, które można uwzględnić. Nie jest takim w szczególności odpowiedzialność oskarżonego w ramach ograniczonej poczytalności w rozumieniu art. 31 § 2 kk. Dyspozycja tego przepisu przewiduje fakultatywne nadzwyczajne złagodzenie kary, ale w niniejszej sprawie nie sposób dopatrzeć się przesłanek faktycznych dla zastosowania takiego rozwiązania. Oskarżony cierpi na zespół zależności alkoholowej i wynikające z niego organiczne zaburzenia osobowości w przebiegu padaczki. Mając tego świadomość nie leczy się psychiatrycznie a podczas badania sądowo- psychiatrycznego w warunkach izolacji aresztowej był wulgarny i agresywny, bez dystansu, co dowodzi jego bezkrytycznej postawy. Jak ponadto wynika z opinii biegłych psychiatrów, w obecnym stanie zdrowia zachodzi wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego takich samych bądź podobnych czynów karalnych z tego powodu, że nie leczy się psychiatrycznie (k. 212 akt). Skoro niniejszy wyrok jest już 12-m skazującym w życiu oskarżonego, nadto oskarżony czynu dopuścił się krótko po opuszczeniu zakładu karnego (20.09.2015r.) po odbyciu kary za występki podobny, tj. znęcania nad matką, to obniżanie kary w ramach art. 31 § 2 kk czy zwykłej korekty w postępowaniu apelacyjnym byłoby całkowicie nieuzasadnione.

Maksymalne ustawowe zagrożenie przewidziane w art. 207 § 1 kk to 5 lat pozbawienia wolności. Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności 1-do roku i 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności nie razi surowością, uwzględnia m. in. wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oraz uprzednią karalność sądową oskarżonego, także w ramach art. 64 § 1 kk, przez co spełnia wszystkie kryteria art. 53 kk.

Zważywszy na fakt, że oskarżony pozostaje tymczasowo aresztowany w sprawie od 5 lipca 2016r., zatem już blisko rok, to w kontekście zbliżającego się faktycznego końca kary trafnym jej wzmocnieniem są środki karne jak w pkt. II dyspozycji wyroku.

Sygnalizowana na wstępie zmiana dyspozycji wyroku była niezbędna. Mianowicie z danych o karalności oskarżonego bezsprzecznie wynika, iż będąca podstawą recydywy specjalnej uprzednio wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 13 lutego 2014r. sygn. akt II K 483/14 kara 1-go roku i 4-ch miesięcy pozbawienia wolności za czyn podobny z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk była wykonywana w okresie od 25 czerwca 2014 r. do dnia 20 września 2015r., a nie, jak to przyjęto w zaskarżonym wyroku, do dnia 20 września 2014r. Ten błąd ma charakter oczywistej omyłki pisarskiej, o czym przesądza także prawidłowe ustalenie uprzedniej karalności sądowej oskarżonego w pisemnych motywach wyroku na k. 351 v akt.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2016.1715).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk uznając, iż wobec braku po stronie oskarżonego istotnego majątku i dochodów oraz wobec wymierzenia kary izolacyjnej, zasadnym jest zwolnienie oskarżonego od ich ponoszenia.